

Afghanen in Borne, een sprookje of meer?

Er was eens, nog niet zo heel lang geleden, een Afghaanse tolk die grote moeilijkheden had. Die situatie in zijn land was namelijk sterk veranderd. Regeringstroepen waren verdreven of gevluht en anderen hadden de macht overgenomen, de Taliban. De tolk had in het verleden vertaalwerk gedaan, zoals een tolk dat hoort te doen. En daarmee had hij in de ogen van de Taliban samengewerkt met de vijand. En nu.....nu was hij zijn leven niet zeker. Hij probeerde zijn land te verlaten, maar wist niet zeker of het zou lukken.

En op een moment, hoe precies wist hij niet meer, maar ineens was er de mogelijkheid om zijn land te ontvluchten, de vrijheid en veiligheid tegemoet. Met zijn gezin kon hij, onverwacht, naar Nederland. Een reis, voor een deel te voet naar het vliegveld in Kaboel, met geluk het vliegtuig in, boven in de lucht dankte hij in een gebed en toen afwachten.

Het vliegtuig landde op Schiphol, ze stapten uit, gingen door de douane, moesten zich melden en hoorden toen dat er woonruimte voor hen was in Borne, in het oosten van het land waar volgens zeggen wijzen wonen.

Het gezin werd met open armen ontvangen, met een hartelijkheid die overweldigend was. Niet alleen door de burgemeester, nee, ook de mensen die hun burens zouden worden. Om nog lang en gelukkig te leven.

Tot zover dit sprookje. En weet u, ik geloof in sprookjes, ik geloof dat sprookjes waar kunnen zijn en volgens mij kan dit sprookje waarheid worden.

Ds. Gerco Veening